

CAP

VERNELL

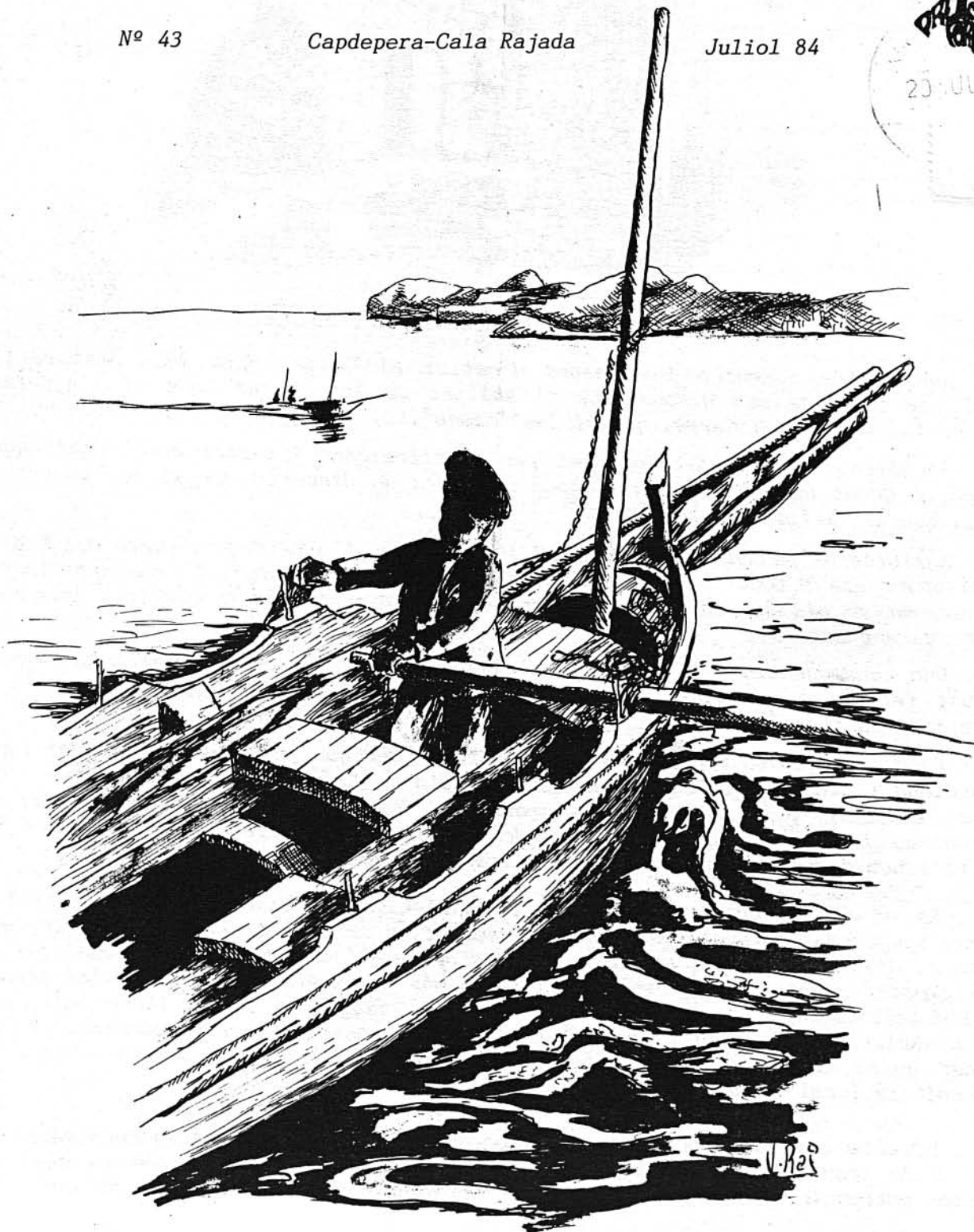
Nº 43

Capdepera-Cala Rajada

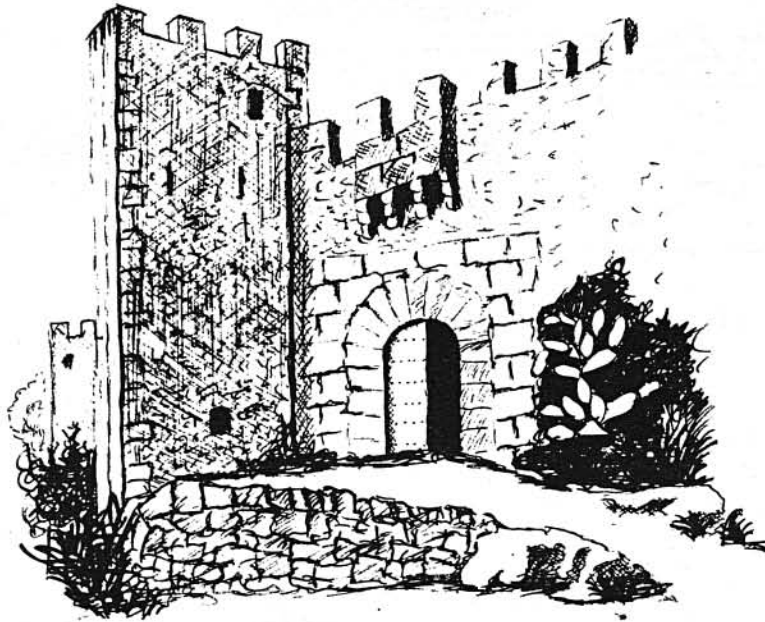
Juliol 84

DRIVE

20 JUL 84

portalet

FESTES, SUBCULTURA TURISTICA, FESTES

Aquest mes comencen les festes d'estiu: El Carme, Sant Roc, Sant Bartomeu. Cada any les mateixes discussions al voltant de les festes, que si l'Ajuntament, que si les festes del Carme, que si les "mises",...

Aprofitam l'ombra del Portalet per a reflexionar i cercar antecedents que ens permetin donar una opinió més acabada a l'hora de discutir que si les festes populars, que si el turisme...

Mallorca ha passat, en pocs anys, d'esser una illa perduda i pobra del Mediterrani a esser una potència turística mundial. Aquest canvi brusc ha soscavat la manera de guanyar-se els queviures i el viure que havien conformat la realitat dels mallorquins durant segles.

Una conseqüència n'ha estat la pèrdua de les senyes de identitat que hem substituït (encara que inconscientment) per un cosmopolitisme vulgar basat en la Coca-Cola i el "hot-dog".

Està clar que no podem adoptar la postura (més que postura, "pose") del romàntic reaccionari que alaba l'ahir sense adonar-se'n de la misèria i patiment que el raquitisme econòmic i el caciquisme comportaven. Però tampoc podem quedar-nos amb el xaronisme i els "MacDonalds". No podem esser uns desarrelats a la nostra pròpia terra i hem de cercar arrels i personalitat pròpies.

És un fet estudiat que els pobles turístics sofreixen el buit cultural d'una forma exagerada, la qual cosa condueix, sovint, a la comercialització de les cultures locals. Així: "Els llocs sagrats es transformen en mercats; les cerimònies i danses religioses poden convertir-se en una forma més de diversió. Les arts, les artesania i l'arquitectura solen adquirir estils locals exagerats en un intent d'emfasitzar la singularitat o autenticitat. El turista, mitjançant les seves compres, pot determinar quins estils d'art i artesania floreixeran o desapareixeran. Així, doncs, la cultura local es definirà pels gusts dels estrangers".

La cita és llarga però oportuna, perquè expressa clarament la degradació cultural i de sensibilitat que té lloc, de la qual n'és un cas la metamorfosi de les festes patronals. (La cita és de Stephen Papson, expert mundial en turisme).

Massa vegades s'han confús els termes, i cal tenir clara la distinció entre festes i "shows" turístics. Les festes de Sant Roc són un cas típic.

Sense esser experts en turisme pensam que és clar que el mes d'agost no necessita promocions de Cala Rajada. Sí, en canvi, les temporades baixes (que per cert s'allarguen més del que seria de desitjar). Si el pressupost de Sant Roc aparagués a l'epígraf turístic les despeses serien més racionals i rendibles ja que es farien en el moment més oportú al no venir condicionades per una data concreta.

Vistes així les coses, les festes populars i els espectacles turístics no tenen, necessàriament, que veure's com dos fets antagònics.

Pensam que val la pena recuperar les nostres arrels, i les Festes del Carme són un intent, més o menys lograt, d'aconseguir una festa popular allunyada de la comercialització turística.

Bones festes!

= grumallons =

Ja ha passat més d'un any des de les darreres eleccions municipals i hem cregut que havia arribat el moment de fer una reflexió sobre la marxa del nostre Ajuntament. Com solem fer habitualment, hem anat a veure els distints caps de llista amb representació municipal perquè fossin ells els qui ho fessin. Es tracta d'una valoració dels aspectes positius i negatius d'aquest darrer any que, per lo que mos han contestat, es fa difícil d'entendre que estiguin parlant del mateix ajuntament. Han pegat del clau a la ferradura!

JOAN PASCUAL, BATLE (U.M.)

Es difícil enumerar totes les obres que s'han duit a terme sense mirar les actes o consultar dades.

Una de les obres més significatives ha consistit en l'inici de les obres del poliesportiu. S'ha posat una primera pedra en el sentit de que tot lo que s'ha fet enguany serveix per al futur, de manera que cada any se puguin anar fent unes millores sense necessitat de tocar res de lo que hi ha fet.

Cal ressenyar, també, la il·luminació de l'autovia Joan Carles I. Però lo més important, sense dubte, ha estat començar les obres les obres del clavegueram de Capdepera, que mos ha donat molts de maldecaps i mos ne donarà fins que estigui acabat. Primerament degut a les dificultats que hem tengut amb el projecte, ple de llacunes que hem hagut d'intentar solucionar. S'ha hagut de lluitar, també, amb Obres Hidràuliques i amb el contractista per dur a terme una planificació de les obres que no donàs massa molèsties als veïnats. De fet n'ha donades, de molèsties, però fer unes obres d'aques-

tes sense molèsties és impossible. La velocitat d'obra que se du en aquest moment és més o manco acceptable i, segons les previsions que tenim, a final d'estiu s'hauran posat totes les tuberies de sanejament i aigua potable. Esperam que si no hi ha dificultats, a final d'any estigui conectada l'aigua corrent.

Seguint amb el mateix assumpte, vull deixar constància de les dificultats que han suposat les preses ("acometides"), en un intent d'abaratir el seu cost al màxim. S'ha arribat a un acord amb "Aigües de Capdepera" perquè aquest cost quedi limitat a 16.000 pessetes, que són les que ha de pagar cada veïnat. Aquesta quantitat correspon a la instal·lació de llauneria, comptador d'aigua, comporta d'alumini i dret de presa. De l'esmentada quantitat s'han de pagar 7.500 pessetes en formalitzar el contracte i la resta quan se facin les proves d'aigua. L'obra civil d'aquestes preses, com és posar la porta o fer les regates de les conduccions, va a càrrec de cada un ja

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

que era molt difícil de calcular el cost d'aquesta obra civil, sobretot tenguent en compte que n'hi ha que tenen la façana de pedra, altres le tenen de marbre, etc. Així, si cadascú du a terme la sea pròpia obra pagarà lo que realment costa.

Vull demanar disculpes, i sobre tot comprensió, al poble, a la gent del poble, per totes aquestes molèsties que han de patir i que noltros intentam que siguin les mínimes. Els carrers són estrets i amb molt de desnivell, i això suposa una dificultat més.

En quant als projectes que s'estan preparant per aquest any, crec que entre d'altres el més important, entre altres, és el de la depuradora de Capdepera i Cala Rajada, obra aquesta de la que el poble n'ha de començar a prendre consciència. En el Ple del dia 5 es va proposar demanar ajuda econòmica a la Comunitat Autònoma per al projecte de la dita depuradora. En aquest mateix Ple se va acordar demanar una subvenció per al sanejament i depuradora de Canyamel. Crec que són dues obres molt importants pel nostre terme municipal i pens que molta gent ho entén així. Esper que si no hi ha problemes greus de doblers, aquestes obres duren una velocitat de tràmit molt més ràpida que la del sanejament de Capdepera, la qual ha durat deu anys. Esperam que aquest projecte, amb un any, se pugui dur a terme, o al manco començar les obres. Això voldríem; veurem si serà possible o no.

Això es un poc lo que tenim en marxa. Hi ha moltes coses més que s'han fet i que és difícil enumerar. Lo que si puc dir és que intentam fer el màxim possible. Moltes vegades no hi ha temps material per poder fer més ni doblers per dur a terme tot lo que voldríem. Però que no quedi cap dubte de que seguirem fent tot lo que estigui en la nostra mà per anar millorant la situació del poble.

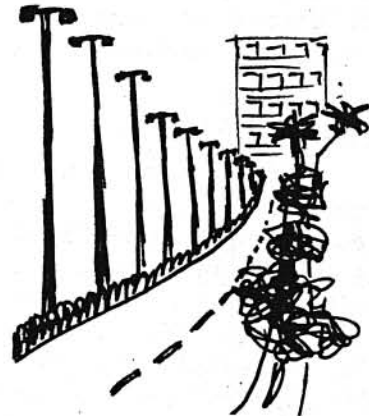
Per finalitzar vull dir dues paraules referents a la convivència dins l'Ajuntament, la qual consider també important, ja que no només d'obres viu l'Ajuntament. La convivència és molt necessària i aquesta ha de començar en el propi Consistori. I pens que

entre tots intentam que aquesta convivència sigui lo més agradable possible. De fet no hi ha hagut efrontaments forts a pesar de la constitució d'aquest Consistori, amb cinc grups polítics que, just per això, ja fan que no sigui fàcil. Efectivament, es tracta d'un Ajuntament mal de dur, on s'han de posar d'acord molts de grups per poder dur a terme els projectes. I, en canvi, repetesc, la convivència no és dolenta sinó una convivència normal per a la situació actual.

MARCEL·LI LÓPEZ (P.S.O.E.)

La resposta que transcrivim a continuació mos ha estat donada per escrit. Ha estat l'únic cas dels cinc consultats i encara que no creguem que sigui aquesta la manera lògica de respondre a una entrevista, li donam cabuda per no deixar la secció coixa.

Se me pide una opinión sobre la labor realizada por el Ayuntamiento en este primer año de su gestión y yo creo que es muy difícil poder dar cuenta de esa labor en el espacio que, lógicamente, esa "nuestra Revista", puede poner a nuestra disposición para tal efecto.

Podría limitarme a decir lo que todos ya saben:

Iluminación de la Avenida Juan Carlos.

Ejecución de las obras de Correos y Cuartelillo de la Guardia Civil.

Difícil y trabajosa adaptación de los Planos de Alcantarillado.

Largas y complicadas negociaciones con Obras Hidráulicas y Dragados.

Puesta en marcha de la Obra de Alcantarillado con sus complicaciones.

Estudio y tramitación para instalar la Dupuradora.

Ejecución de obras en los emisarios de aguas fecales hacia el mar.

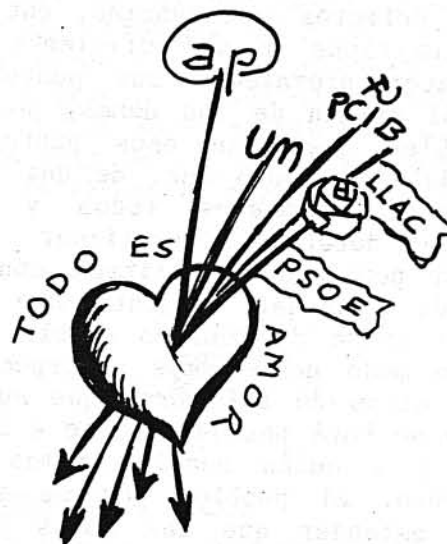
Primera Fase de ampliación del Cementerio.

Etc., etc.

Todo esto se escribe muy rápido y se lee más rápido todavía pero cada uno de nuestros estimados convecinos, desde sus respectivos hogares, sin estar presentes en el diario quehacer del Ayuntamiento no pueden tener idea exacta de lo que ello significa de horas y más horas de reuniones, de exprimir el pensamiento, de la dedicación y discusiones en busca de las mejores soluciones con el apremio y la inquietud por no equivocarnos, por acertar en la forma y en el fondo en la decisión más correcta, en el acierto sobre lo mejor para el Pueblo, etc. No, no creais que és fácil llevar con sentido de la responsabilidad todos los asuntos de la Administración del Municipio con la eficiencia y la rapidez con que se desea; muchas veces se está sometido a retrasos independientes de la propia voluntad, a desesperantes trámites y cumplimiento de plazos de tiempo impuestos por la Normativa y la Ley. Todos queremos ver las cosas ya hechas, pero hay que esperar a que transcurran los plazos estipulados o a las respuestas de Organismos Superiores o a que la circunstancia sea la adecuada o el momento propicio para una u otra negociación. Pero no es esto todo lo que yo desearía destacar, siendo de por si ya mucho. Hay otro aspecto importante a tener en cuenta y es en él en el que yo llamo la atención de todos vosotros: el aspecto humano-político en el Ayuntamiento.

Este Consistorio está constituido por CINCO GRUPOS Políticos y ellos a su vez por TRECE PERSONAS en conjunto. Cada Grupo entiende que su punto de vista es el mejor y ningún Grupo es suficientemente mayoritario para conseguir, por si solo, hacer prevalecer su criterio. Yo no dudo de la sinceridad y buena fe de ninguno de ellos pero es claro que en el juego democrático cada opinión tiene sus derechos, lo cual lleva consigo que en un conjunto tan numeroso y particularmente minoritario como el que tenemos actualmente, requiere una dosis de paciencia, sacri-

ficio y tolerancia mutua para alcanzar un mínimo de unanimidad y estrecha grandemente el campo de maniobra para la determinación de los hechos y su ejecución. Todo ésto lleva un tiempo también y unos esfuerzos suplementarios. Somos seres humanos, simplemente, unos más dotados que los otros; cada cual

con su carácter más o menos fácil o difícil, y hemos de convivir y hemos de decidir y realizar sobre la problemática de todo un Pueblo, no sobre la particular de cada cual en cuanto a persona o Grupo, y esto es, alguna vez, difícil. Siempre hay alguna imperfección; alguna humana envidia pasajera, algún humano amor propio, algún humano protagonismo que puede entorpecer la agilidad del funcionamiento global, alguna humana impaciencia, alguna humana explosión de mal humor. ¿Por qué ocultarnos las realidades? Y junto a ello sería injusto ocultar que también existe una dosis de voluntad de colaboración. Digo todo esto porque es necesario comprender que forma parte de las realizaciones, ya que en el mosaico expuesto puede entenderse que en un primer año de gestión del presente Ayuntamiento hay que contar que se ha precisado también esfuerzo y tiempo para aclarar posiciones, acoplar caracteres, conocernos y discernir como es cada cual y que se puede esperar de cada quien. Hemos tenido que emplear un tiempo para saber cual es el proceder, las posibilidades, la forma de actuar, la ética, las reacciones, los objetivos

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

reales, la sensibilidad y el espíritu de sacrificio de cada uno. Era necesario y formaba parte de la gestión de este primer año.

Contemplemos ahora hacia el futuro.

Personalmente, y aun con mis reconocidos defectos y carencias, entiendo que nadie tiene fuerza suficiente como para hacer prevalecer sus puntos de vista al margen de los demás, por muy respetables que sean esos puntos, y no queda más remedio que, de una forma civilizada, aceptemos todos y cada uno que deberemos sacrificar parte de cada pensamiento político con las miras de trabajar conjuntamente para el bien común de nuestro pueblo, pues de otro modo nos iremos entorpeciendo unos a otros de tal forma que nuestra gestión se hará pesada, triste e inoperante, y a quién sacrificaremos será al pueblo. El pueblo, por su parte, deberá entender que las cosas de la Administración no son tan fáciles como parece a simple vista.

Yo, desde la plataforma de esta resvista tan nuestra, DE TODOS, y desde mis años, os hago un llamamiento a la CONCORDIA en aras de la EFICACIA. Quiero citar las palabras recientes del Presidente del Gobierno de la Nación: "DEBEMOS TENER LA SUFICIENTE AMPLITUD DE IDEAS, FRESCURA INTELECTUAL Y RELATIVISMO, PORQUE, INCLUSO, TENEMOS QUE RESOLVER PROBLEMAS DE AQUELLA GENTE A LA QUE SOCIOLOGICAMENTE NO REPRESENTAMOS".

Según esta idea he procedido hasta el presente, aun teniendo que soportar incimprensiones y sacrificios. Todo está bien si el pueblo está bien, y el PUEBLO SOMOS TODOS. Desde el Ayuntamiento se ha de ver el PUEBLO EN CONJUNTO. No estoy aquí para imponer mi pensamiento a nadie, ni siquiera al P.S.O.E., sinó para recoger el pensamiento del grupo que me votó y SUMARLO en lo que tenga de bueno al pensamiento de los demás, para lograr con todo ello un mejor bienestar, en lo posible, para todos. En lo que humanamente sea posible Todos para Todos.

JAUME BONNIN (A.P.)

No valor negativament, de cap de les maneres, aquest any que he estat a l'Ajuntament, des de les darreres eleccions. Pentura podria haver estat millor perquè sempre s'ha d'aspirar a més. Hi ha hagut manca d'experiència, com és lògic, en molts d'aspectes. Amb les obres de sanejament de Capdepera hem tengut i tenim problemes per fer entrara la gent que ha de pagar la part que li correspon.

Es evident que a l'Ajuntament tothom fa lo que pot, encara que les coses no sempre surtin bé.

Per la part que a mi em correspon, estic satisfet. En l'aspecte deportiu, per cert, crec que ha anat bé. Ara mateix hem acabat les gestions per a la constitució d'un Club Ciclista que en breu serà presentat en públic. En quant a pesca, de la que també som responsable a nivell municipal, hem ajudat tot lo que hem pogut i crec que actualment hi ha unes magnífiques relacions amb la Confraria de Pescadors a la que hem donat una mà per poder conseguir una subvenció per a la instal·lació d'un carro per treure barques.

Vull que quedi ben clar que aquest Ajuntament mira molt bé com gasta els doblers dels ciutadans. Despeses de

representació no n'hi havia hagudes tan poques mai. Tothom mira molt prim; com ha d'esser.

Després de que estigui resolt aquest gran problema del sanejament de Capdepera, vendrà lo de la depuradora. Lo que no farem és estar aturats.

Jo no som el Batle ni pertenesco al grup majoritari, però ja vaig dir des del primer dia que jo anava a col·laborar, i segueixo mantenguen la mateixa postura. Mai he fet la traveta a ningú quan s'ha tractat de mirar de fer millores per al poble. El nostre esperit no és destructiu sinó constructiu.

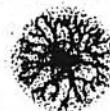

XISCO TERRASSA (LL.A.C.)

Crec que és fàcil fer demagògia d'una situació com l'actual. Estant a l'oposició és bo de fer criticar sense banyar-se. I res més lluny de les meves intencions. Noltros som a l'Ajuntament per a intentar ajudar i construir, per a intentar fer coses per al nostre poble. Ara bé, diria mentides si manifestàs que me sent satisfet d'aquest any darrer. Es més, si digués tot lo que me pareix de la marxa actual de l'Ajuntament, moltes persones pensarien que ho dic per dir-ho, o per motius personals, o per altres ocultes intencions. I no, no tenc res personal, ni res de tot això. L'Ajuntament no va com hauria d'anar, i això ho pot comprovar qualsevol persona

que hi tenguí un contacte més o menys estret. Jo entenc que hi ha bastants de regidors que tenen negocis i maldecaps personals molt importants i que no hi poden dedicar tot el temps que voldrien. Però a això ho havien d'haver pensat abans de presentar-se a les eleccions. I si, damunt que no tenen temps, per no dir una altra cosa, tenen afany de protagonisme, el resultat no pot ésser altre que el d'un Ajuntament "ralentit", funcionant molt per davall de les seves possibilitats.

No vull entrar en detalls concrets perquè la llista es faria interminable.

PERE NADAL (P.C.I.B.)

Sempre nos demanen l'opinió als polítics, i els polítics, molt sovint, parlem massa. És el poble el qui ho hauria de dir què troba de l'Ajuntament. I no me diguen que a això ho pot fer quan arribin unes altres eleccions. Pareix com si després d'unes eleccions i durant quatre anys ja no tenguéssim per què tornar-lo a consultar.

Noltros, per norma, procuram estar en contacte permanent amb les nostres bases, i no només amb una executiva més o menys representativa. I l'opinió d'aquestes bases, i inclús de moltes persones alienes al PCIB amb les que he parlat, és totalment negativa respecte a aquest any que hem passat. Crec que fer-ho pitjor és impossible.

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria l'Orient.
- Llibreria Escolar.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria Quart Creixent. Ciutat.

PASSEIG MARITIM El tanacament, a determinades hores, de l'accés al Passeig Marítim (Avda. Amèrica), a més de les possibles molèsties o dels avantatges que això pugui suposar, està provocant la reacció d'alguns comerciants del carrer Elionor Servera. Reacció que nos atrevim a relacionar amb interessos econòmics. Com sempre.

TERCERMUNDISME Aquesta és la impressió que ha donat Capdepera durant una temporadeta. Tancar el carrer Gómez Ulla i haver de voltar pel carrer Roses ha constituït una prova de foc per als conductors. Els veinats d'aquest últim carrer tampoc s'ho han passat massa bé. Els qui no se'n han afluixat ha estat perquè en tenien moltes ganes. O perquè no els hi quedava més remei. I en cara gràcies que, durant aquest períodes, s'han regat els carrers per on es desviava el tràfic. Així i tot, la pols arribava al cel.

RENOUS Dins aquest ambient de malestar general pensam que la corona de llorer deu esser per als veïnats del Carrer del Vent. Nit i dia hi pujaven i devallaven cotxes i motos que feien tremolar les cases. Figurau! Amb lo estret que és! Just les faltava això, esbaldrecs en el corral i renous en el carrer.

PERO... ara ja s'ha tornat a obrir el carrer Gómez Ulla, gràcies a que l'Ajuntament ha reforçat el mur de contenció del solar més famós de Capdepera, amb un caramull de camionades de terra. Solar que, a tots, mos està sortint més car que si l'haguéssim comprat.

TELEGRAMES Seguim amb el tema. En Tomeu Flaquer Moll (FLAMOSA), s'ha dedicat a enviar telegrams des de Madrid a mig poble, fent-se la víctima de l'Ajuntament que ha entrat en el seu solar. Quina cara! Per cert, ¿qui deu pagar els telegrams?

JA VAN DUES N'havien engronsada qualcuna, pero els dies 20 de juny i 7 de juliol, respectivament, n'arrabassaren dues de faroles de l'autovia Joan Carles I. Mos han dit que els cotxes no serveixen per res però que els xofers tendran ocasió d'aprender-ne.

POU' D'ES CAMI Qualcú sap a on és?

BICICLETES Des de que la televisió mos ofereix la Volta Ciclista a Espanya en directe, és de veure com ha crescut l'afició a aquest deport. Aquesta és, al manco, la impressió que dóna el Carrer de l'Agulla, amb tantes bicicletes aparcades. Però no; la impressió és falsa: els amos de les bicicletes van en cotxe. Aleshores hom es demana per què són les bicicletes del Carrer de l'Agulla.

EXPO-S'ALZINAR Les distintes activitats (moltes i variades) que durant el curs escolar dugueren a terme els alumnes de S'Alzinar, tengueren el seu reflexe en una exposició i projecció audiovisual, els dies 28 i 29 de juny. Aquesta fou una mostra fresca i lluminosa de la realitat pròxima però distant que és l'escola. La majoria de pares, com sempre, sense témer-se'n de que va la cosa.

MÉS CONCERTS El darrer del cicle del Primer Aniversari del Retorn del Castell tengué lloc a l'Església de Cala Rajada, el diumenge dia 24 de juny. Actuaren, com ja havien fet a Capdepera, la Banda de Música i la Coral S'Alzinar. Així mateix, el flautiste alemany Max Scharf oferí tres magnífiques interpretacions acompanyat al piano per Mre Antònia Gomis. No hi va haver massa gent i la recaptació no arribà a les deu-mil pessetes.

HOTELS Alguns hotels de la zona hagueren de donar vacances al personal, els darrers dies de juny, per manca de clients. Tanta sort que a Son Sant Joan es segueixen batent "records" de visitants.

DIMISSIONS El mes passat vos anunciàvem la dimissió d'en Jeroni Juan (LLAC) com a regidor de cultura. Ara s'hi ha d'afegir la d'en Pere Nadal (PCIB) com a regidor de vies i transports. De moment, el departament cultural de l'Ajuntament ha quedat en mans d'en Toni Bonet (UM). A força de dimissions, el partit del Batle s'ho arribarà a fer tot seu. I només són quatre!

COL.LABORADOR El mes de juny vos anunciàvem el canvi de capellà a la Parròquia de Sant Bartomeu. Aquest mes no diem adéu al capellà sinó al col.laborador infatigable de "Cap Vermell" i, sobretot, a l'amic. En Biel Pérez deixa un buit mal d'omplir entre els qui feim aquesta revista. Però deixa, també, un alè de coratge per a seguir endavant en la modesta però important tasca d'intentar esser portaveus de la nostra realitat quotidiana.

TEATRE La Part Forana, sempre tan mancada d'infraestructura cultural (i de tot tipus), sempre veu ploure damunt banyat. Un incendi destruí per complet el Teatre Principal d'Artà, deixant aquesta comarca un poc més coixa, encara, en l'aspecte teatral. Una vertadera llàstima.

PINS... que han tomat a la prolongació de l'Avinguda de Les Savines, suposam que per a unir-la amb la Carretera de Ca'n Patilla. De moment un altre redolet sense pins, així, un poc ara i un poc suara...

BATLE I no el de Capdepera, sinó el Köln (Alemanya). En unes declaracions a un diari de Ciutat durant les seves vacances a Cala Rajada, manifestava lo següent: "L'agència de viatges me va recomenar Cala Rajada per ser un lloc molt tranquil, AMB MOLTS DE PINS, i amb unes magnífiques panoràmiques". Ho diu un batle alemany. I el nostre? Què diu el nostre?

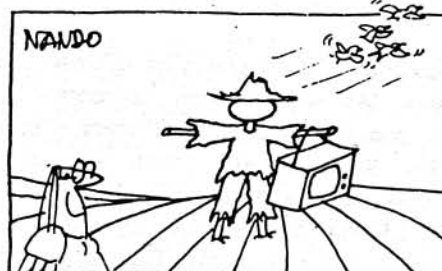
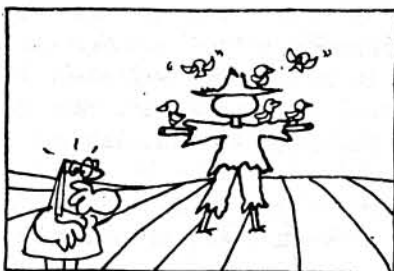
PREMIS Els literaris convocats per l'Associació de Premsa Forana ja tenen guanyadors: el primer ha estat per a Llorenç Capellà, pel seu article "Mallorca, un regne per conquerir" i publicat en el "Diari de Buja". Els altres dos han estat per a Miquel Sbert, autor de "La raconera", i per a Coloma Julià, autora de "L'Institut de Formació Professional cap a la reforma", apareguts ambdós en la revista "Llucmajor de pinte en ample". "Cap Vermell" també hi havia presentat un article d'en Joan Rai que, lògicament, noltros trobàvem que era el millor. Sense bromes, enhorabona als guanyadors.

CORREUS Des del 2 de juliol, les oficines de Correus de Cala Rajada s'han traslladat al carrer Magallanes, esperam que d'una manera definitiva. Per cert, ¿qualcú en sap res del nou codi postal?

MÉS Seguint amb l'Associació de Premsa Forana dir que a l'assemblea general del passat 11 de juny es va elegir nova Junta i nou President, elecció que va recaure en la persona d'en Carles Costa, director de la revista "Sant Joan". En conseqüència va cessar el fins ara President, Santiago Cortés.

MORT Don Pep Quint-Zaforteza, un dels darrers propietaris del Castell, abans de la seva adquisició per part de l'Ajuntament, morí el passat dia 19 de juny Home fortament vinculat amb Capdepera, propietari de les Coves, urbanitzador, etc., era un estiuejant empedreït de N'Aladern. Descansi en pau.

RENTADOR Potser l'únic rentador públic que encara s'usava a Capdepera, el que està a la sortida cap a Son Servera, s'ha aturat perquè algú que treballa amb olis bruts i no li devia caure bé aquesta antigalla, ha embrutat d'olis pesats la cisterna. Els qui ho han vist no ho denuncien perquè tenen por.

- Tu ets el faroler, ino és així?

- Sí, en mallorquí deim faroler, encara que hi ha molts de companys que s'enfaden perquè el nostre nom és el de "Técnico Mecánico de Señales Marítimas". A mi tant m'és que me diguien faroler, torrer, En Pedro d'Es Faro... és igual. Ara bé, el nom exacte és el que t'he dit abans. Inclús aquí tenc una "circular" de l'associació de la que formam part que diu que estan mirant de poder llevar lo de "mecánico" i deixar-ho en "Técnico de Señales Marítimas".

- I per esser un tècnics d'aquests, com tu, iquè s'ha de fer?

- Per poder esser faroler s'han de tenir estudis equivalents a B.U.P. i prendre part a les oposicions que convoca el Ministeri d'Obres Públiques, del qual depenim. Aquestes oposicions se solen convocar quan hi ha deu o dotze places vacants. Una vegada presentada la documentació corresponent se fan els examens, dividits en tres proves, que solen consistir en matemàtiques, coneixements d'electricitat i ara, darrerament, electrònica. Molts de noltros, amb una certa antiguitat i que just estudiàrem les normes bàsiques, ara mos veim negres per a entendre-ho. Per cert, l'altre dia vengueren uns tècnics a posar un quadre de distribució nou perquè el que hi havia era molt vell i, endemés, hi havia pegat un llamp. Però tornant a les proves, una de les fonamentals, lògicament, és la de Senyals Marítimes, i, finalment, a vegades se'n posa una de taller que consisteix en fer una peça de ferro, segons uns plànols, a força de serra i llima.

- I les dones que també ho poden esser faroleres?

- Sí que ho poden esser. Darrerament s'hi han tirat una mica però no n'hi ha gaire. Crec que en total n'hi ha sis. Per cert que la primera que hi va haver va esser una mallorquina, també casada amb un faroler. Ara ja no hi fa, és mestra d'escola.

- I així mateix, se deu necessitar una mica de vocació per fer aquesta feina...

- Clar que sí. N'hi ha que s'hi afiquen per poder-se guanyar les sopes, però llavonces se troben malament, sobretot amb això d'haver d'estar lluny del poble. No tots els faros són com aquest, que amb cinc minuts baixes. Jo he estat sis anys a un de Girona que estava a vuit quilòmetres del poble i amb mal camí. Per tant, adaptar-se a això és a base de tenir un caracter un tant especial i de vocació.

"Prefiero... el farero de Capdepera al Vigía de Occidente", diu en Joan Manuel Serrat. Per moltes raons, noltros també. Però, iquí és el "farero" de Capdepera? El coneixeu? Obligatament allunyat de la circulació, En Pere Vidal i Vidal, santanyiner, trenta anys, casat i pare d'una criatura, és l'encarregat, nit i dia, de que el faro (si deim far no mos entendrem) de Capdepera, estigui sempre a punt. Entre el cel i la mar i amb la companyia de les gavines, aquest homo alegre i obert mos ha contat com és la vida d'un faroler.

- ¿Estàs casat, Pedro?

- Sí, i tenc un infant.

- I la teva dona, ícom ho duu a això d'estar a un lloc tan solitari?

- Al principi, malament, però ara ja s'ha adaptat, inclús millor que jo.

- I aquesta feina vostra, íen què consisteix, realment?

- Depèn molt del tipus de faro que te toqui. Aquest, per exemple, és automàtic, per tant la meua feina és fer que els aparells estiguin en condicions. Si alguna cosa no funciona l'he d'arreglar, i si no en sé he d'enviar a demanar el qui sigui, a fi de que el faro no estigui aturat. Aquest faro s'apaga i s'encén segons la claror que hi ha, però el que estava abans era manual i l'havia d'encendre i apagar jo.

- I a tu te poden destinar a qualsevol faro d'Espanya?

- El primer destí, sí. Després pots prendre part en els concursos de trasllats, quan hi places vacants i pots triar els llocs segons l'antiguitat que duguís.

- I amb el poble, íquin tipus de relació hi teniu?

- Les normals, d'anar a comprar, de l'escola, com qualsevol altre persona. Lo que passa es que no tenim veïnats, però això, tal i com estan les coses, casi és millor. Ara no és com abans que hi havia més tranquil·litat i la gent s'ajudava més. Noltros som de Santanyi i veig que el poble ha canviat molt. Ja no hi ha la unió d'abans. Estant aquí, si necessites qualche cosa o vols fer trui, baixes. Que no en vols, pugues aquí i tan tranquil!

- Tornant a la teua feina, ítu mantens contacte amb els vaixells que passen per aquí?

- No, noltros no tenim emisora i, en aquest sentit, no controlam res. La nostra obligació, només, és la de fer que el faro marxi.

- ¿I és un bon faro, aquest?

- A mi m'havien fet molta de por perquè deien que la tramuntana hi pegava molt fort, que feia molt de vent. Però això no és res comparat amb el faro de Cap de Creus, devora Port Bou, d'on he vingut. Allà feia tals ventades que a vegades havíem de pujar amb una rasqueta per fer nets els vidres del salitre, i això que està deu metres més amunt que aquest. Si un dia de vent sorties defora, quan te n'adonaves et feia besar a terra. Lo que trob més dolent d'aquí és la humitat, que tot s'aferra. Estic aquí des del més de setembre i encara not la diferència de clima.

- ¿Estau ben retribuïts?

- El sou està al nivell del d'un mestre d'escola. Crec que està bé per la feina que duu, encara que a més de tot lo que he explicat també entra en les nostres funcions el dur un control del temps que fa.

- En cas de boira, ícom podeu avisar als vaixells?

- Aquest faro no té sirena i per tant no podem fer res. Pareix estrany, no? Com que tot això està dirigit per Madrid, cregueren que aquí no era necessària una sirena i no la posaren.

- ¿Quina potència té aquest faro?

- Unes vint-i-cinc milles. La farola del moll, de la que també me'n cuid, té una potència de sis milles. Els pescadors diuen que abans es veia millor, però això és degut a que a Cala Rajada hi ha una gran quantitat de llums que fan que el faro se vegi menys.

- ¿Es cert que les llumades dels faros són totes diferents entre si?

- Això, que es diuen les "característiques" del faro, fa que cada un sigui diferent d'un altre. El codi dels faros espanyols diu que un vaixell que estigui a 12 milles de la costa, els tres faros que vegi han de tenir els llums diferents. Per exemple, el de Ciutadella, el de Formentor i el de Capdepera no poden esser iguals ja que això donaria lloc a confusió. No vol dir que a Galícia no n'hi pugui haver un igual que aquest.

- ¿I quants sou de farolers, a tota Espanya?

- En total som 315 tècnics. A Mallorca n'hi ha 16. Hi ha més faros, com és de suposar, però cada un de noltros en cuidam un quant. Els meus són els de Farrutx, Colònia de Sant Pere, el del moll de Cala Rajada i aquest.

- En la tranquil·litat del faro, on se suposa que no passa res mai, ítens alguna anècdota que contar?

- Mira, te'n contaré una. Un any que me trobava a Santany de vacances, em va cridar el company de Cap de Creus perquè feia dies que hi havia boira i s'havia romput el faro i no hi havia manera d'arreglar-ho; vaig partir tot d'una, amb el primer avió que vaig trobar, i en arribar allà mos posarem a fer feina com a desesperats. Quan a la fi trobarem el mal, l'arreglarem. Al cap de deu minuts la boira va escampar. Després de lo que vaig córrer per arreglar-lo!

A EN BIEL

Avui, Biel, seràs l'estel, callat i refulgent.

Me demanares que el pròxim monòleg fos amarat de lirisme. Jo crec que, més que lirisme, el que em mou avui és la melangia.

Melangia pel teu comiat.

Adéu, Biel.

La teva fuita me deixa descompasat. Amb el llapis dins les mans, com un ormeig inservible. Em sent un taller farcit d'eines que no sé fer servir.

Tota una anyada per segar, i no tenc falç.

I no tenc solc per a les meves llavors.

Ni espai per als meus estels.

La primavera dels meus escrits ha perdut les flors dels accents.

El verb es fa jeroglífic.

L'apòstrofe, tascó incontrolat, vola com papallona sense llum.

Un part de bessons sense bressol la essa doble.

La e s'omple d'empegueïment.

El vocabulari, arbre en la tardor. I les paraules, fulles seques, joguines d'un mestral irrealitzat.

Les esperances a flor de pell, epidèrmiques.

El bessó és un buit.

Un buit ple de dubtes.

Em sent infant llançat a l'aventura de les primeres passes.

I de sobte, la inseguretat, la por.

No trob on aferrar-me.

Però no creguis, Biel, que el meu plany sigui solament pel corrector.

No.

Això és el plany de l'artesa del llapis.

Més amagat, més profund i més íntim hi ha l'altre plany.

El plany de l'home.

El plany de l'amic.

El plany que, com el batec, no se descriu amb paraules.

Però que és batec i és plor, rapi-nyada i buit, i gemec, i crit i silenci.

Un silenci de sempre que la teva manya en despertar inquietuds omplí de paraules.

Al teu pas, les idees endormiscades se feren verb.

I el verb fou cant i crit i denún- cia i amanyac.

Amb destresa escampares seguretat.

La teva passada ha eixermat voreres i percebecs clar l'entrellum de l'horitzó.

Amb má mestra, amb la má de mestre, amb cor de mestre, fores el meu mestre.

I quan més engrescat estava en la descoberta de l'escola, de cop, ha acabat el curs.

Unes paraules que foren cop i destrallada.

"Me'n vaig".

Nuvolada de tardor que precipita la fosca.

S'enfosquiren les quartilles.

Les idees.

I el cor.

Afllicció i desesperança.

Abatiment.

"En queden d'altres, tan bons
com jo".

Sembra d'esperances.

Sempre la teva sembra d'esperances.

Puntals al desconhort.

El llumet blau del camina caminaràs

La confiança en els altres.

La fe en l'home.

Finestres obertes al món.

Roselles en la rosada.

Estels per a il·luminar la vesprada

I humanisme.

Un humanisme gairebé casolà, de
rialla oberta.

I de frase senzilla, justa, algre.

I de filosofia viscuda en la pro-
blemàtica quotidiana, en l'esdevenir
de cada dia.

I d'ironia. D'una ironia subtil,
per despertar consciències. Dolça,
com una avaciadura, però amb un pic
d'amargor que estimula al raonament.

Un humanisme de pardalades, també,
sense malícia ni obscenitat, com el
que surt del poble, que és del poble,
que és la sal del poble.

"Jo sé que vendràs escampant murta
i romaní, amb olor de festa".

N'has escampada de murta, i la
seva flaire ja no podrà esbravar-se
perquè el que he après de tu quedarà
amb mi per sempre.

Com un grapat d'estels que juguen
a la balanguera.

Més Balanguera que mai, però menys
misteriosa.

Filant sense parar.

I la seva filada dóna noves perspec-
tives a la paraula "cultura".

Ja no és tan abstracte.

S'han omplit de sentit.

Les paral·leles semblen juntar-
se en un punt determinat.

El goig de viure pot canviar les
matemàtiques.

Dos més dos poden ser cinc dins
el cor d'un poeta.

El vers se pot fer sense paraules.

Amb fets se pot fer poesia.

I amb espigues.

I amb pàmpols.

Cos i sang per una pau.

Per una pau real i sincera que
només pot fer-se empunyant la pau.

No les armes.

Empunyant les armes només pot
fer-se la guerra.

I la mort.

No la vida, la pau o la poesia.

Són llavors.

Llavors que has escampat al nostre
goret.

I d'aquest goiet em sent llaurador.

Amb la rella del llapis.

El mantí de la paraula.

L'arada de l'idioma.

Hi ha sementer per la sembrada.

La rota és gran.

La tasca feixuga.

Però has espolsat la boira i es
veu dret el tornall.

Adéu, Biel.

En el "Cap Vermell" ens quedam
trists, però encoratjats per obrir solcs
a les teves llavors.

I per trobar falçs per les teves
espigues.

I graners per les anyandes.

I espais per als estels.

I al temple del cor, un altar
per l'amic.

Fins sempre, Biel.

24 de juny.

JOAN RAI

per què ?

PER QUÈ pareix que hi tan poca pressa en aprovar les Normes Subsidiàries ?

PER QUÈ amb lo llépol que diuen que és comandar, hi ha tanta gent que dimiteix ?

PER QUÈ no fan els Plens del Patronat del Castell a les quatre del matí ?

PER QUÈ "Es Mussol" no va participar en pre-festival de teatre de Ciutat ?

*Un sol
fi:
Mallorca.*

**CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA**

DURANT EL MES DE JUNY...

Han nascut:

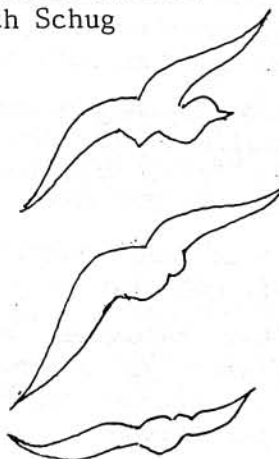
Xafier Morado García
de Javier José i Maria Angeles.
Joana Mª Fuster Gallego
de Antoni i Salvadora
Daniel Ruiz Wehner
de Antonio i Ute
Elizabeth Contreras Carrasco
de José i Remedios

S'han casat:

Ramón López Vidal
amb Julia Zalazar Vega.
Antonio Alameda González
amb Adoración Avellaneda Navarro.
Antonio Oro González
amb Magdalena Colom Sancho.
Antonio Ramos Ruiz
amb Ester Mariño Domínguez.

Han mort:

Antoni Gómez-Quintero Colom
Margalida Femenies Nebot
Margalida Nebot Tous
Catalina Gelabert Valcaneras
Antònia Jaume Michel
Elizabeth Schug

H E M F E T A Q U E S T N º M E R O

Joan Nebot
Mari Germa Melis
Joana Colom
Jaume Fuster
Biel Pérez
Mª Antònia Nadal
Maria Vives
Pep Terrassa
Ani Muñoz
Joan M. Rosa

Gregori Mateu
Llucià Sirer
Coloma Mayol
Manuel López
Toni Riutort

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
JULIOL 1984
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit Legal: P.M. 497/80
Imprimeix: Apóstol y Civilizador, Petra.

COMENTARIS AL VOLTANT D'UN AGRAÏMENT

M'ha sorprès gratament que Antoni Bonet i Ribas i regidor contestàs al paràgraf o missil 8T52, aparegut a la pàgina 19 del número 41 de "Cap Vermell" i del qual en som autor.

Que un regidor consideri que val la pena replicar a un article, més encara si és de rifada i xanxa, no és avès, i confii que la resta del Consistori també es senti convidat i obliguin a "Cap Vermell" a publicar un suplement extra per donar cabuda als seus comentaris, avisos i comunicats, informacions i contestes.

N'estic convençut de que molts de problemes entre governants i governats no són més que malentesos de fàcil solució amb una constant comunicació entre tots. Més encara, és deure de polític demòcrata anticipar-se a donar informació i no esperar assegut rera la taula, amb mentalitat de funcionari, a que l'hi vagin a pregar.

A: governants

B: governats

- 1.- $\forall x \in B \implies x \notin A \implies A \cap B = \emptyset$ \longrightarrow DICTADURA
- 2.- $\forall x, y \in B \implies x, y \in A \implies A = B$ \longrightarrow DEMOCRÀCIA PERFECTA
- 3.- $\forall x, y \in B \implies x \in A, y \notin A \implies A \cap B = C$ \longrightarrow SITUACIÓ INTERMITJA

Com més elements de B puguin ser-ho de A, més alt grau de democràcia.

Una condició necessària, i no suficient, per a l'existència de la democràcia és la informació. Si els B no tenen informació del que succeeix a A, la democràcia esdevé farsa.

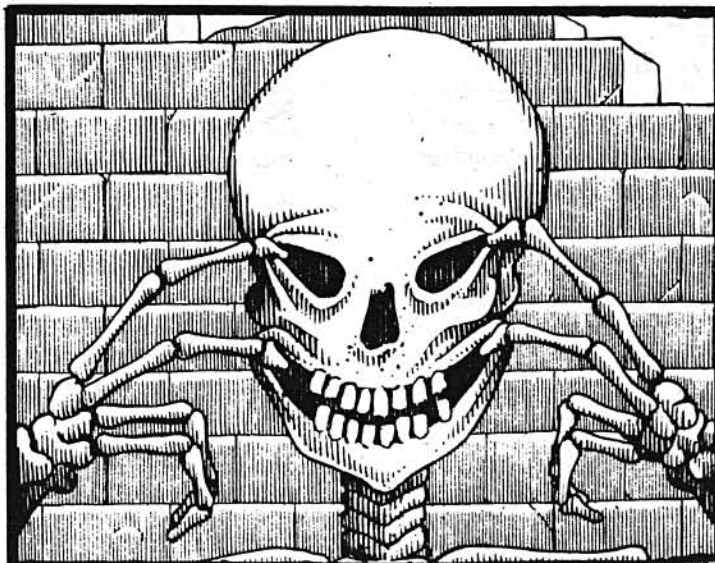
No està en el meu ànim criticar l'Oficina Turística, sobre la qual ho desconec tot. El que sí puc dir és que som de l'opinió que els llocs de treball ha d'esser per als qui els mereixen. Certament seria ridícul que l'empleat que despatxa a l'Oficina Turística desconegués els idiomes pertinents.

Del que em queix és de que al mateix temps que pensareu informar als turistes de la possibilitat de visitar Casa March, no ens ho comunicassiu, també, als aborígens.

Pel demés estic del tot d'acord amb els comentaris d'en Antoni Bonet referents al "speak tourist", com a competent regidor de turisme, que ho és.

Electritzat per la mostra d'amor

llucià sirer i fuster

ALLÒ QUE MÉS DESITJAM

En un món esqueixat pels interessos, amenaçat de guerres nuclears, desmanegat per les injustícies, martiritzat per mil formes de violència, metrallat per farestes calamitats, hem de proclamar ben fort allò que més desitjam.

Perquè avui tenim un món ple de injustícies, de conflictes i de patiments, volem fermament la pau i desitjam que regni la unió entre les persones.

Perquè hi ha, pertot arreu, tant materialisme, tantes competències i tants interessos creats, desitjam ara mateix entronitzar els grans valors de l'esperit, visquent una vida més senzilla i generosa.

Perquè sovint vivim enfrontats, sense gens ni mica de solidaritat, voldríem que arribassin a casa nostra amplex riudes de germanor.

Perquè el mal, vestit de terrorisme, d'inseguretat ciutadana i d'ambicions fora mida, oprimeixen les nostres

contrades, esperam que, d'una vegada per sempre, triumpfi agosaradament la força del bé.

Perquè encara segueixen triumfant uns pocs privilegiats, aprofitant-se de la debilitat de la majoria, creim que ha arribada l'hora de que la fraternitat humana no sigui tan sols un somni utòpic, sinó una realitat clara.

Perquè veim, dia rera dia, que el poder és com una febre ben forta que fa pujar depressa la calentura de l'orgull i del domini opressor, demanam que s'estengui de bat a bat la convicció ferma de que l'autoritat és un servei.

Sembla que tot allò que més desitjam és, a casa nostra, tan sols una quimera fantasiosa, un propòsit llunyà, un delit de cor; volem, malgrat tot, esperar que, a l'horitzó del futur, clarejarà lluminós un sol de germanor, de senzillesa, de pau, de vida abundant, de fe valenta i de solidaritat que vestirà de felicitat la nova creació.

Gregori Mateu Estarelles

CARTA OBERTA A... QUI EM VULGUI LLEGIR

He visitat l'exposició que, com a clausura de curs, ha organitzat l'Escola de S'Alzinar.

Poca gent, molt poca gent. Pocs pares, molts pocs pares.

Sí, ja sé, qüestió de pilotes. L'excusa de sempre. Hi havia la retransmissió televisiva d'un important partit de futbol. I és clar, era tan important que l'educació dels fills quedava postergada a un pla insignificant, de segon ordre. I a més, n'hi ha que ho tenen ben clar, això de mirar dibuixos d'al.lots és cosa de nins i cosa de dones. Lo dels homes, lo dels mascles és el futbol.

Pensar una altra cosa és tenir cervell i, els mascles, ja se sap, tenen pilotes.

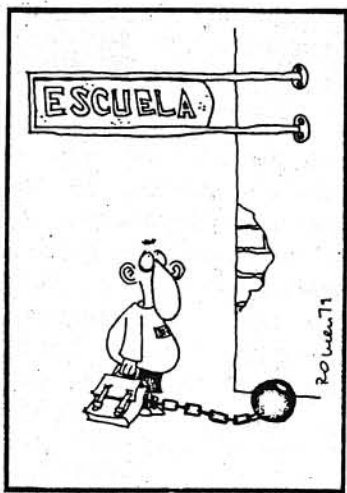
I és que els pares d'avui, desgraciadament, són aquells alumnes d'ahir.

I dic desgraciadament perquè són el resultat d'aquella escola equivocada, repressiva i asfixiant, i d'aquells mestres que se sentien posseïdors de tot el sebre, garants de tota la veritat, relegant als nins a la condició d'esponges receptores que havien de xupar la llixuada sense l'oportunitat de posar-hi res de la seva part, res de la seva creativitat, res de la seva experiència de viure, sense trobar mai respostes vàlides als seus interrogants.

Foren, fórem, alumnes del fracàs, del desengany i la decepció. Són, som, els qui avui escupen les seves frustracions davant un joc de pilotes. Per això, amic lector que m'estàs llegint, caldria que féssim una reflexió sobre el significat i el simbolisme de l'exposició de l'escola.

La pròpia exposició, l'audiovisual i els plantejaments que ens fan els mestres, de noves experiències

pedagògiques, ens fan albirar signes esperançadors cara a la formació dels homes de demà. No és la clàssica mostra d'unes manualitats, ni l'exposició d'unes habilitats apreses amb la finalitat de complaure a qualche familiar el dia del seu sant. No, és quelcom més profund, més espontani, més sincer, més arrelat dins el cor i la idiosincràsia del nin, com la descoberta d'un sentiment íntim i d'un llenguatge nou per expressar aquet sentiment. Ens fa entrellucar un canvi substancial dins la nostra escola, com una glopada d'aire fresc i renovador. Per primera

vegada s'intueix que el nin és el protagonista i el centre de totes les atencions, i se dóna llarga al desenvolupament de la seva capacitat creativa. Per primera vegada se reconeix que els nins saben coses i que s'ha de començar per aquets coneixements. Que s'ha d'obrir l'escola al mitjà que és la vida del nin. Proposar com a llenguatges vàlids, la pintura, la música, el teatre, l'escriptura, la lògica matemàtica, la ceràmica, l'escultura que permeti al nin dir coses diferents, que cadascú pugui expressar les coses en el llenguatge preferit, i que pugui fer-ho a diferents nivells

d'abstracció. Emprar els arts com a llenguatges expressius, no com a simple vernís cultural, que eren a l'escola d'ahir.

Avui moltes experiències han demostrat com la creació artística ha resultat terapèutica, amb resultats molt espectaculars en diferents tipus de pertorbacions.

I si treballar la capacitat artística del nin es capaç, fins i tot, d'ajudar-lo a remuntar situacions de desequilibri, cal que ens preguntem i com poden els pares embrutir-se davant un joc de pilotes en lloc d'ajudar i encoratjar els mestres que han escomès la tasca d'ajudar al desenvolupament personal i global dels nostres fills?

Algú pot creure que aquesta ajuda la dóna el fet d'ensenyar a dividir pres tres xifres als deu anys, que no la creativitat artística?

Cal que pensem que l'ensenyament dels arts a l'escola primària interessa molt més que el mateix art. La finalitat principal de l'escola primària és la de posar els fonaments per una personalitat completa. I no existeix una personalitat completa sense l'art.

Ja sé que de l'escola no sortiran virtuosos d'un instrument musical, ni del pinzell, ni del fang, ni de la narrativa, ni del teatre. Però sí, i cal recordar-ho, seran oients asidus de concerts, admiradors d'un quadre o d'una escultura, lectors d'un llibre i espectadors actius d'una representació teatral, cosa que avui no són.

I, per això, per aconseguir això, se necessita de l'esforç dels mestres, l'esforç dels nins i, no oblidar-ho, de l'esforç dels pares.

Els mestres poden fer l'esforç per deure i per ètica professional, però els pares, a més de que és un deure, han de fer-lo a l'esforç per amor als fills, i oblidar-se, quan és necessari, de les pilotes. Al cap d'avall, són pares per pròpia voluntat.

Joan Rai
Juliol del 84.

ESCOLA PASSIVA, ESCOLA ACTIVA

Les tècniques d'educació a les escoles són moltes i variades. M'atreuria a resumir-les en dos "estils". Una seria "l'escola passiva" i l'altra "l'escola activa". Aquests termes no impliquen que un mestre de l'escola passiva faci menys feina que un de l'activa, però sí que a una escola tradicional es treballa, fonamentalment, amb el dogma. El mestre realitza les seves explicacions autoritàries i totalment dirigides, mentres que el discent escolta i, teòricament, aprèn (aprenentatge només temporal). Amb això podem observar que la inicitaiva és totalment del mestre, mentres que el nin només actua en conseqüència de l'ordenat pel docent. Generalment les tasques a realitzar solen esser mecàniques i sense un sistema lògic de raonament. Aquesta tècnica pot dur, parantment, bons resultats a curt terme, però a llarg terme convertirà al nin en una màquina de repetició i sense una visió real i objectiva de les coses. L'infant que s'adapti a aquest sistema serà el nin moderat i que sap guardar la compostura i que fàcilment podrem dominar, manipular... Mentres això es dona, l'altre quedarà marginat i tindrà grans dificultats per adaptar-se.

Com m'agrada dir el que és bo i el que és dolent, vull senyalar que hi ha persones que amb aquesta educació passiva han arribat molt amunt... Però pensau que els dotats per als estudis són capaços d'efectuar una adaptació en tots els camps. És més, moltes vegades, aquests al.lots tenen un ambient familiar molt influent i capaç de rectificar o suplir les deficiències de l'educació. D'aquí que no hàgim de trobar estrany alguns d'aquests èxits. Diuen que "les excepcions confirmen la regla".

D'altra banda tenim "l'escola activa". Com diu Neill, "avui la consigna és aprendre jugant". Això no vol dir que hàgim de deixar de treballar a l'escola, però sí que hem d'aprofitar aquesta gran activitat que tenen els infants. Millor manera d'aprofitar-la és aplicar "el joc" com a activitat bàsica de l'activitat escolar. En Neill també diu: "S'ha de preparar l'infant

per la vida", i que jo sàpiga, a la vida no estam asseguts esperant rebre els coneixements d'una forma passiva. Normalment tenim una participació activa en la tasca quotidiana.

Si pensam els motius que té el nin per no agradar-li l'escola observem que falla, principalment, l'activitat, és a dir, el procés d'aprenentatge. Musgrave ens parla i diu "...hauríem d'ensenyar als nins com averiguar les coses, per ells mateixos". És molt més important que sàpiga cercar, investigar, observar i raonar que, simplement, funcionar com una acumulació de coneixements. Molt possiblement aquests coneixements s'oblidaran quan hàgim deixat l'escola. Una vegada acabada l'escola ens queda un percentatge molt baix de coneixements retenguts. Això no vol dir que no hàgim de treballar el desenvolupament de la memòria, però s'ha de fer d'una forma més efectiva i activa, i no tan mecànica.

Per tot això, crec que els llibres de text són secundaris. És més necessària una bona biblioteca, unes bones màquines d'impressió gràfica, uns bons mitjans audiovisuals... Durant molts d'anys això només ho podien tenir les escoles privades. Elles tenien doblers i ajuda estatal, mentres que l'escola pública ha estat abandonada. Però de moment noltros no hem fet res per impedir aquest fet, hem deixat que la "privada" tenguí tot el que és necessari per una educació moderna i positiva. "Renovar-se o morir".

També vull dir que s'ha d'esser realista. Si no aconseguim, a més doblers, una reducció d'alumnes -és a dir, un augment de la dotació de mestres-, no podrà realitzar-se una renovació i, al mateix temps, aquest intent de modernització fracassarà.

llapis
tinta
tinter

CHEQUEO A CALA RAJADAVIA-CALLE LEONOR SERVERA

Vía principal, central y más comercial, hoy por hoy, de Cala Rajada, vía de entrada casi obligada, empalmada continuación de la gran entrada a la población, como es la Autovía Juan Carlos I, que arranca desde Capdepera, cabecera del término municipal y que, a su vez es C-715, carretera general del M.O.P.U. Y, en su prolongación, ya cuesta arriba, se entronca con la Avenida del Faro. Estos tres tramos conforman un largo recorrido de unos 4 kilómetros, de Capdepera al Faro.

(Hacemos esta introducción para situar al posible lector(a) no muy asiduo en sus visitas a este bello rincón tan acogedor que es Cala Rajada).

Merecedora, claro es -por esos solos motivos de arteria canalizadora de tantísimos visitantes, a la par que nativos, con sus grandes escaparates mercantiles y luces centelleantes de neón, atractivos para el divertimento nocturno- merecedora es, repetimos, de los máximos cuidados, en todos sus aspectos, por parte de la Municipalidad.

Calle o vía, con un intensísimo tráfico (en algunas horas, de los meses de la canícula, bordea casi el paroxismo): tráfico en dos direcciones, aparcamientos legales y a contrapelo, y en doble fila, riadas de viandantes en todos los sentidos, cláxones, ruidos, algarabía, semi-estrechas aceras rellenas de piés, mesas, sillas, anuncios... Calle, como se palpa con sus encantos y con sus problemas. Abigarrante y multicolor, con un cosmopolitismo creciente...

Mejorarla aún más y hacerla mayormente atractiva es objetivo -trabajo continuo y renovador- de los buenos comerciantes.

Y eliminar sus defectos o problemas es misión que compete al buen Ayuntamiento. Aparte, y muy principalmente, de racionalizar el tráfico de vehículos -(buena medida la privatoria del rodaje de motocicletas por las noches)- debería de realizarse (en plan de urgencia):

- el arreglo constante de sus aceras y bordillos.
- el buen estado de fachadas, toldos y anuncios.
- el retranqueo de paredes de solares, todavía no alineados (según el último ensanche general de la calle), con derribo de algunas paredes obstaculizadoras.
- alineación de aceras, en algún punto no construidas, cerca del Puerto y en calle arriba.

- potenciar la vigilancia policial sobre brotes de gamberrismo callejero, diurno y, especialmente, nocturno (máxime en verano).
- colocación acertada de buenas papeleras.
- atención constante a los puntos de luz.

Y a otros que saltan a la vista.

Como ya se adivina, esa rúa primordial que genera bastantes controversias en algunos aspectos generales y vitales, merece toda nuestra atención.

Continuaremos, insistiremos, otras veces, por su importancia y trascendencia vial, sobre esa gran calle que atraviesa centralmente esta localidad pesquera y tan turística que está en constante expansión.

J. Pujadas

25.06.84. Assamblea General Ordinària del C.D. Escolar. Se comunica, oficialment, la dimissió de Miquel Cassellas com a president del Club. Es llegeix la memòria anual, farcida d'èxits i conquestes. Es llegeix l'estat de comptes farcit de números vermells per no sé quin embull amb l'Ajuntament, però que no són tals números vermells i que en cobrar no sé què tot quedarà com toca i es tornarà lo que es deu a no sé quants de bancs i caixes d'estalvis. Tot va bé. Queda oficialment obert el terme per a presentar candidatures a la presidència, avalades per les firmes corresponents d'un deu per cen de socis. El Segretari informará a tots els candidats dels aspectes legals de la qüestió. No empengueu!

Assistents: 7.

09.07.84. Assamblea General Extraordinària del C.D. Escolar. S'ha de procedir a l'elecció de nou president del Club entre tots els candidats que s'han presentat, o sigui cap. Idó? Idó ja podeu començar a mirar que en feim. I que n'hem de fer? No ho sé. Qualcú ho ha d'esser. Jo no! Idó qui? En Pep Gallego. Que ho sigui en Pep Gallego. Jo? Justament jo? Mem Pepet! No ho enviarem tot a rodar! Bé, sí, ho puc esser, però ja sabeu jo com pens. Austeritat! Sobretot austeritat!

Visca En Gallego!

Assistents: 10 o 12

12.07.84. Reunió de la nova directiva de l'Escolar, amb un caramull de gent nova-vella-vinculada-de-sempre-amb -l'Escolar-incondicional-adicta-i-entusiasta- reunió deim per a tractar amb els jugadors sobre la nova temporada. De moment en Bernat Martí ha fet les maletes de cap a Artà. Oh maldició! Amb l'Artà! Noooooooooo! En Víctor diuen que se'n va a Sudàfrica. Sempre ho veureu! En Juanjo, en Corraliza i en Pep Roig (que havia dit que no al Manacor), de moment s'ho estan pensant, perquè amb això de no cobrar fitxa no ho veuen molt clar. En Marce López tornar al club, i en Paco Gonzàles, una vegada haver acabat la "mili", també se reincorpora (no a la "mili"

sinó a l'Escolar). També ho podria tornar provar en Biel Bernat, diuen. En Tomeu Moll quedarà una temporada més entre noltros. Els jugadors sols cobraran primes i si al final hi ha doblers (que no n'hi haurà) seran per ells. Austeritat! Sobretot austeritat!

13.07.84. Ni assemblea ni reunió ni un llamp! Jo totsolet assegut davant la màquina d'escriure, amb una maldecapada que no hi veig i sense sebre com he d'acabar d'embrutat aquest foli. Si haguessin passat les Festes del Carme vos podria contar lo de les carreteres de bots, o lo dels windsurfing, o lo de la correguda popular. Però

no, les Festes no han passat i res vos puc dir. Vos assegur que no hi ha res més trist que no tenir res que dir. Si al manco això fos Napols podríem parlar del fitxatge d'en Maradona. Però tampoc. I és que hi ha mesos que totes me ponen!

Visca En Gallego!

13.07.84 (continuació). He anat a beure un "cortado", mem si m'espassava. N'he vists un quants que practicaven el noble deport del "tuti". Al fons una vela d'una post d'aqueixes. He cobrat coratge. La gent segueix fent deport a la seva manera. Me diuen els companys de redacció que el "consecal" d'esports va satisfet del seu primer any de feina, segons manifesta en aqueix mateix número. Qui no es conforma és perquè no vol. El meu fill s'ha pegat un nyesclo per una cama, anant amb la bicicleta i li han hagut de posar dos punts. Visca el deport!

Visca En Gallego!